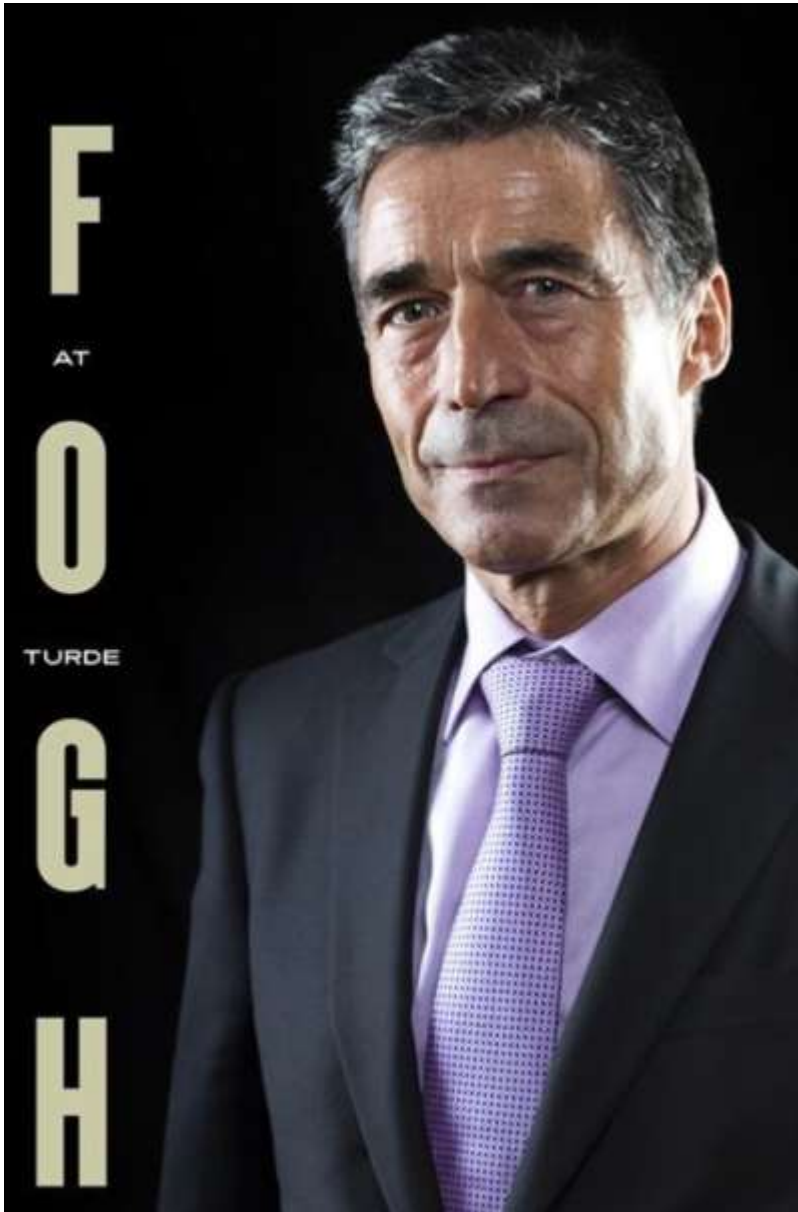

Fogh – At turde

Titel: Fogh – At turde

Forfatter: Anders Fogh Rasmussen

Forlag: Gyldendal

Udgivelsesår: 2025

Omfang: 576 sider

Anmelder: Gunni Mikkelsen

Vurdering: 4 ud af 5 faner

...

Anders Fogh Rasmussen har med bogen *"At turde"* skrevet en politisk selvbiografi, der spænder over fem årtier i dansk og international politik. Bogen er ikke blot et personligt tilbageblik, men også en strategisk refleksion over de beslutninger, der har formet Danmark og NATO. For officerer og militærinteresserede er værket særlig relevant, da det giver indblik i de politiske og diplomatiske processer bag krigsdeltagelse, forsvarspolitik og internationale alliancer.

Der er stor uenighed blandt mange anmeldere om, hvorvidt Fogh tager ansvar for sine handlinger. Denne anmeldelse lægger ikke vægt på denne vinkel, men betragter bogen som Foghs erindringer fra en særlig periode i Danmarks historie – perioden hvor Danmark gik over til at føre en aktiv udenrigspolitik, der inkluderede de militære virkemidler, som en aktiv del af de politiske værktøjer.

Bogen er delt op i tre dele:

I første del vælger Fogh at sætte fokus på den aktuelle sikkerhedspolitiske udvikling i verden og belyser disse forhold ud fra egne erindringer om relationen til USA, forholdet til forskellige NATO-lande samt udviklingen til Rusland og Kina, som til en række andre lande i tiden som Statsminister og som Generalsekretær i NATO. Han skriver bl.a. om Danmarks deltagelse i krigene i Afghanistan og Irak:

"Vi var med jer hele vejen – ikke bare som militær støtte, men som politisk garant for frihedens sag."

Denne formulering viser hans opfattelse af Danmarks rolle som aktiv deltager i kampen mod terror. I NATO-regi beskriver han sin frustration over alliansens nølende tilgang: *"Jeg ville ikke være chef for et handlingslammet NATO."* Det var denne holdning, der førte til vedtagelsen af resolution 1973 om interventionen i Libyen, hvor NATO fik mandat til at beskytte civile med alle nødvendige midler.

Første del giver ligeledes et unikt indblik i NATO og global sikkerhed og kompleksiteten i NATO-organisationen. Et af bogens mest interessante kapitler handler om møder med Vladimir Putin. Fogh skriver: *"Putin sagde direkte til mig: NATO bør opløses – ligesom Warszawapagten. Jeg svarede, at NATO er en alliance af frie nationer, og vi opløser os ikke på diktat."* Om Kina skriver han: *"Vesten må se Kina i et nyt lys – ikke som en økonomisk partner alene, men som en strategisk udfordring."* Fogh kommer rundt om de vigtigste sikkerhedspolitiske områder, med sin unikke erfaring og vinkel på begivenhederne.

Anden del af bogen omhandler hans tid som medlem af folketinget, tid og erfaring som menigt medlem, minister og endelig som Statsminister. Denne del giver et godt og solidt indblik i både

læringen og baggrunden for fremtidige beslutninger, som dannes undervejs i arbejdet på Christiansborg.

Tredje del er vanskelig at kalde erindringer. Denne del fremstår mere som en Venstremands ideologiske anbefalinger til fremtiden, mindre som de erindringer bogen skulle præsentere. Denne del af bogen er som de øvrige dele velskrevet og velargumenteret, men fremstår mere som Foghs ideologiske og personlige meninger om, hvorledes nuværende og kommende udfordringer bør håndteres.

Styrker og svagheder

Bogen er spændende og da den bygger på dagbogsnotater og taler, giver den et personligt og veldokumenteret indblik i strategiske beslutninger, og i det politiske maskinrum. Dette gælder både for arbejdet i folketinget, i NATO's beslutningsprocesser og i arbejdet med internationale relationer.

De enkelte kapitler er velskrevne og er spændende læsning.

På trods af de velskrevne kapitler og gode fortællestil, så kan det være svært at følge kronologien i bogen. Der springes rundt mellem anekdoter/fortællinger om emner Fogh har valgt at præsentere. Dette kan hænge sammen med at der veksles mellem erindringer og ideologiske anbefalinger.

Bogen får 4 ud af 5 bogmærker, pga. den anderledes struktur – ofringen af kronologien i et forsøg på at få budskabet til stå skarpere, samt tilføjelsen af afsnittet med Foghs ideologiske anbefalinger i en erindringsbog. Den alternative struktur gør det vanskeligt at forstå den samlede politiske situation i Folketinget som dannede baggrund for de sikkerhedspolitiske beslutninger der er truffet.

For officerer, befalingsmænd og øvrige militærinteresserede er *At turde* en vigtig bog, fordi den viser, hvordan politiske beslutninger påvirker militære operationer. Fogh skriver: "*Militær magt uden politisk vilje er som en skarp kniv uden håndtag – farlig, men uanvendelig.*" Denne metafor understreger samspillet mellem politik og militær strategi. Bogen giver ligeledes indblik i, hvordan internationale alliancer formes og udfordres.

Fogh – At turde er derudover en velskrevet og indsigtfuld selvbiografi, der giver et værdifuldt indblik i politisk lederskab og international sikkerhedspolitik. For militærfolk er den særligt interessant som et studie i strategisk lederskab og alliancepolitik.